

Петнадесета глава ТАЙНАТА НА ЕЛИТО

Емо позвъни на вратата. Елито моментално се пока-
за.

- Нещо се е случило? – запита тя.

- Не. Разменихме си с един кретен малко любезности
в рейса.

- Влез.

- Нещо се е случило? – попита на свой ред Емо.

- Май че се е случило.

- Значи се е случило.

- Да, затова те повиках.

- С какво мога да ти бъда полезен?

- Не знам.

- Викаш ме, а не знаеш.

- На никого нямам вяра.

- Страхуваш се, да не би да кажа на някого?

- Не, не.

- А какво тогава?

- Не знам.

- Нямах ми вяра въобще?

- Не, не на теб. На теб ти вярвам. Знам, че си честен.

- Честен ли? В какъв смисъл?

- Не ми е удобно да кажа...

- Хайде, без заобикалки. На никого няма да кажа. Та-
ка повече се измъчваш. И моето любопитство също.

- Виж – тя измъкна от едно чекмедже нещо, увито
във вестник.

- Какво е това?
- Ей сега ще видиш.
- Я гледай! Образеца от училище!
- Сега шефа няма откъде да се консултира за униформата.
- Бооже! Той има откъде, ама добре, че си го взела.
- Дигнах го, ама голям страх брах.
- Превари ме.
- Да не би и ти да мислеше да го...
- Да... да. Сутринта се чудя кой ме е изпреварил.
- Аз го дигнах снощи.
- Снощи ли?
- Да. Към осем и половина.
- Че беше ли отключено?
- Беше. Нали има вечерно.
- Да, вярно.
- Аз не исках да го взема, ама случайно...
- Случайно ли?
- Ами да.
- Случайно си го задигнала?! Я виж ти!
- Без майтап. Исках да видя как ще стане.
- Ти пък! Смайваш ме.
- Защо?
- Действаш като професионалист.
- Чак толкова! Какво да го правим това?
- Сложи го в една чанта.
- После?
- Ще отидем в морската градина и ще го изгорим.
- Да го горим ли?
- Ами разбира се!
- Аз мисля да го запазим.
- Никакво запазване!

фа. - Като си вземем дипломите, ще го изпратим на ше-

- Глупости! Дай да го изгорим.

- Ами рамката?

- Всичко. Да няма доказателства.

- Че кой ще ги търси?

- Аз ти казвам.

- Добре. Все пак не знам кой ще тръгне да го търси.

- И аз не знам, ама по-добре да го изгорим и да разпилеем пепелта по четирите посоки на света.

- Бре!

- Бре, я! Давай да го горим.

- Добре. Къде ще го горим?

- В морската, нали ти казах.

- Как, там по алеите ли? Там най-много ще ни видят.

- Ами! Знам едно тайно място. Под едно дърво. Доста опасно е това място. Стръмно, точно към морето се спуска.

- В такъв случай, аз не мога да присъствам.

- Не е нужно. Аз ще го изгоря. Само вземи кибрит.

- Добре. Тръгваме ли?

- Хайде.

- Чакай да го натикам по-добре в чантата.

- Само с какво удоволствие ще го запаля!

- Какво е това садистично удоволствие? В училище измъчихте зайците.

- Какво да правя. Разни глупави хрумвания.

- Вие, момчетата, все ще измислите някоя глупост.

- А вие не ги мислите, ами случайно ги правите.

- Емо!

- Какво, не е ли така?

- Не е, разбира се.

- Ваша работа.
- Това да изгорим образеца, не е ли глупаво?
- Не е. Пък и да е глупаво, е най-разумно.
- Хем глупаво, хем разумно...
- Значи е разумно.
- Хм!
- Какво? Мислиш, че ако го изпратим на шефа, той ще запази мълчание? Божее, каква олелия ще вдигне! Ще почне разследвания. Нали го знаеш какъв е Шерлок Холмс.
- Добре тогава, да го изгорим.
- Разбира се.
- Къде е твоето тайно място?
- Чакай де! Има време.
- Е-е, откъде ще го знам.
- Ами затова ще търпиш. Ще стигнем.
- Ако за това не се разчуе, шефът няма да научи.
- Естествено.
- Няма да кажеш на никого, нали?
- Бооже!
- Не знам.
- Гледай ти да не се изтървеш.
- Няма.
- Все пак, внимавай. Даже и на майка си не казвай.
- Как ще й кажа! Все едно целия град да научи.
- Затова се пази. Виждаш ли, че е най-добре да го изгорим. Ако го беше намерила майка ти...
- Остави се!
- А-а така! Сега се убеди, че съм прав.
- Да де, прав си.
- Наближаваме.
- Тук ли ще го гориш?
- Не. Ще слеза надолу.

- Леле! Че то е много стръмно!
- Стръмно нестръмно, там! Там съм рекъл, че ще го изгоря.

- Добре. Но внимавай. Да не се хлъзнеш.

- Бооже! За пръв път слизам там!

- Откъде ще знам!

- Сега знаеш. Дай го. Стой тук на пост. Като видиш опасност, свири сигнала на Черното лале!

- Добре.

- Хайде.

Емо се спусна надолу до една малка площадка, образувана от издадените корени на едно голямо дърво.

Долу се разбиваха морските вълни.

Емо измъкна от чантата образеца, свали стъклото и го хвърли в морето. То се пръсна о един камък и парченцата потънаха в разпенената вода.

След това извади кибрита и запали образеца с рамката.